Що не мова — чудо, диво.
Чув, наприклад, ти оці
назви — як звучать красиво
білоруські місяці?

Перший — студзень, другий — люты,
третій місяць — сакавік,
а четвертий — красавік...
Скільки ніжності в них чути!

Місяці в болгар і нині
всі зовуться по-латині:
януарі, февруарі,
март, апріл, але другарі

назви знають ще й народні,
що живуть і по сьогодні.
Січень в них — великий Січко,
лютий — менший Січка брат,
і тому малий він Січко,
хоч зима й не йде на спад.

Березіль же — баба Марта...
І живий тут кожен місяць:
той ріку скував не жартом,
той чобітьми глину місить.

Все підмітили народи, —
календар життя, природи!
Дивовижно йдуть у парі
і январь і януарі!

Все красиве, все погідне
у сплетінні запозичень,

і близьке всім нам, і рідне —
січень — студжень, Січко — січень.

Чуєш? Наче нив подзвіння,
щойно вистигне колосся...
Із прадавнього коріння
проросло, переплелося...